

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388198144/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

demand til højre. Denne traadte ubesindigt et par Skridt frem, og lagde an. Ræven snøede sig som en Vind – Bøssen kuldede – forbi! Nu blev han ved i Farten sidelæns hen forbi min næste Sidemand – han skød – ogsaa forbi! Med lønlig Glæde over disse Fejlskud ventede jeg nu at Raaden skulde komme til mig; men ak! alt for tidligt yttrede min Bagmand samme Forventning i et alt for lydeligt *«jam ad triarios venit res»*.* Vips! gjorde Mikkel atter en Vending, og frelste sig bag ud mellem mine to Sidemænd, der ærgerlige paa sig selv, gjorde lange Halse efter Skjelmen. Jeg selv kunde ikke undertrykke et harmfuldt: *«aa fy dal!»* men maatte dog tilsidst lee ved min Collegas Undskyldning: *«jeg troede profecto ikke, at han forstod Latin.»*

Nu raabtes af Skytterne samledes om den fældede Skovens Konge; og med Stolthed delte jeg deres Glæde over dette lykkelige Skud; thi et stort Dyr var paa Ulvedals Jagt en stor Sjældenhed. Herover glemtes mine Sidemænds Pudler og den stakkels Conrectors Flause; ja det øvrige skudte Smaaavildt ændsedes neppe. Den anden Saat var mager; men i den tredje var jeg saa heldig at skyde tre Ræve; hvorover jeg indhøstede hele Selskabets beundrende Lykønskninger; men meest smigrende var mig dog Herregaard-Skyttens Yttring til Nogle af de Andre: *«det er en allerhelvedes Rector; han kunde tjene for Skytte hvor det skulde være.»*

Den første Skov var afdreven, og som vi vilde begive os paa Vej til den Næste, kom Kammerraadens store Familie os imøde. Der var begge Jomfrue Hansener; der var Quartus og der var Qvintus; og – som i en meget naturlig Forbindelse – Flaskefoder og Madkurv. De skjønne Piger, som af Broderen vare blevne underrattede om hans Læreres Skjødesynder, lod ham igjen give dem et Vink om: at det var en ufravigelig Skik paa Ulvedal, aldrig at nyde noget, naar der var Jagt, før om Aftenen, efter jægernes Hjemkomst. Saaledes trak Madkurven den Ene; Flaskerne saavel som Pigerne den Anden. Denne gjorde sin Bestilling som Udskjenker Ære; men sad ej heller selv med tør Mund; thi Kammerraaden mindede ham jevnlig om, at han ikke maatte glemme sig selv. *«Drak jeg virkelig ikke selv?»* spurgte han hvergang ganske forundret; og tørnede med et resolveret *«Naa dal!»* Solvtumlingen. Qvintus aad for dem begge To.

I som læse denne min første og sidste Kjerlighedshistorie, tilgiver

* *«Nu faldet det Kjernetopperne ni.»*

mig den Snaksomhed, hvormed jeg opholder mig ved saamange Smaaatræk i disse mine lykkelige Ungdomsdage. Enhver af dem har Roesomhed for mig; endog de ubetydeligste vilde jeg nødig savne paa dette landlige Vinterstykke, der endnu saa ofte fremstiller sig i Fortidens fjerne Baggrund, tiltrækker og fængsler min Erindring, opliver og forynger mit gamle, af tunge Sorger derefter saa haardt prøvede Hjerte. Gode Læser! jeg har ingen Anden, til hvem jeg kan sige: »kan Du huske *det?* og kan Du huske *det?*» De ere borte – alle de som dengang med mig delte den glade Juul. Jeg er ene blandt en yngre Slægt, og derfor dvæler mine Tanker saa tidt og saa længe ved den Henfarne.

Efter at have tildeelt os denne Forfriskning, vendte vore smukke Marketentersker tilbage med let Madkurv og tomme Flasker. Conrectoren, som nu havde faaet nok af Jagten, fulgte dem; vi Andre kom først efter, da Solen havde fuldendt sin korte og lave Bane, og de større Stjerner pippede frem paa Himmels mangefarvede Hvelving.

»*Otium est pulvinar amoris.*»* sagde Conrector advarende til Disciple, naar han tydede et Sted i Æneidens fjerde Bog, hvor den fromme Skjelm mødes med Dido i Grotten, og forklarede han altid *otium* ved: »gode Dage og Mangel paa bestemt stadigt Arbejde.» Her befaandt jeg Rigtigheden af hans *Maxime*. Tilforn havde jeg virkelig aldrig havt Tid eller Mag til at forelske mig. De smukke Pigeansigter vare gledne mig forbi som Billeder i den magiske Lygte. Havde jeg endog en enkelt Gang givet mig Stunder til at fastne mit Blik ved en udmærket Gjenstand i Hovedstadens glimrende Panorama; de alvorlige Muser havde dog stedse henviist deres lydige Søn til Collegier og Bibliotheker, Lucubrationer og Timeinformationer. Der skal *otium* til at eiske; og den manglede jeg nu ikke paa Ulvedal; ogsaa vare der Piger nok; men den Ene gik mig ivejen for den Anden. Det gik mig ligesom den Beskjænkede, der stod midt paa Torvet med Gadedørsnøglen i Haanden, og stak efter de uafsladelig rundtsejende Huse.

De smukkeste af alle dem jeg saae, vare unægtelig Kammerraadens egne to Døttre; men de vare begge To lige smukke: saa at jeg aldrig vidste, hvem jeg skulde give Fortrinet, naar de stode ved Siden af

* »Ledighed er Elskovs Hovedpude.»